

Neděle 13. po sv. Trojici

J7, 25-31

29.8.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, kterýž byl, kterýž jest, kterýž přijíti má.

Introit:

I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte,
posel smlouvy, po němž toužíte.

Píseň: 639

Čtení: Iz7,10-17

Píseň: 197

Kázání: J7,25-31

Svátky stánků již brzy budou u konce. Ježíš učí v chrámu. Každý den kněží stojí zády k slunci a čelem k svatyni. Vzdávají tak hold jedinému Bohu-Hospodinu. Tímto činem se odvraceli od všech bůžků a bohů starověkého světa.

V předešlých verších jsme se setkali se skupinou Židů, se zástupy a nyní jsou zde někteří Jeruzalémští. Všimněme si, opět se v bibli nehraje na kolektivní vinu. Tedy že by svědek víry označil všechny lidi z Jeruzaléma za ty, kteří rozpoznávají v Ježíši toho, kterého chtějí zabít. A ještě taková maličkost; zde je zamlčeno, kdo chce Ježíše zabít.

Jako by pisatel nechával na nás, abychom sami rozpoznali, kdo usiluje o to, aby učení Ježíšovo bylo umlčeno. Jako by pisatel i nám nastavoval zrcadlo, abychom rozpoznali, že i my někdy usilujeme o život Ježíše. Ježíše Krista, který i za nás na kříži zemřel. Zmocnit se, zamordovat to, co vybočuje, co na nás klade nárok, co nás chce vyburcovat z klidu. Zamordovat a zlikvidovat to, co na člověka klade nároky.

A aj, svobodně mluví, a nic mu neříkají. Ježíš mluví spíše otevřeně než svobodně. Ježíšova otevřenost je trnem v oku všem, kteří se nechávají ukolébat svojí sebespravedlností. Ježíšova otevřenost odhaluje lidskou bídu, lidskou odkázanost na odpuštění a milosrdenství Boží. Ježíšova otevřenost nám dává rozpoznat, co je v životě nejdůležitější, co vítězí, i když zdánlivě prohrává.

A hleďte, mluví veřejně, a nic mu neříkají. Snad nedošli přední muži opravdu k poznání, že je to Mesiáš? I bible umí býti sarkastická. I bibli neschází ironie. Jako by se pisatel úsměvně

pozastavoval nad knížaty světa, tedy nad „předními muži“, jak překládají ekumeničtí. Zastaví se přední muži Izraele, církve, světa, a budou pečlivě naslouchat slovům Ježíšovým? Nebudou usilovat, aby Ježíše umlčeli? Zastaví se lidé, kteří vsadili na svoji moc, na výkon, před slovy Ježíšovými, které se zastávají slabého, vdovy a sirotka, které ospravedlňují zdánlivě nenapravitelné hříšníky? Nevím, i tato možnost je zde otevřená. Svědek víry na tuto otázku odpoví až budou někteří přední lidé soudit Ježíše, až Ježíše pověsí na kříž. Zatím je čas, kdy se mohou všichni rozhodnout, na jakou stranu se postaví.

Někteří Jeruzalémští na tuto otázku též neodpovídají. Jejich mysl těká nad jinou záhadou. *Ale o tomto víme odkud jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude vědět, odkud by byl.* Jedny pobuřuje učení Ježíše z Nazaretu, jiné pobuřuje Ježíšův původ. Že by to bylo tak prosté? Kristus, tedy očekávaný Mesiáš, že by se narodil jako se rodí děti? Že by Kristus byl obyčejným člověkem? Že by samotný Bůh k nám přicházel v podobě Ježíše z Nazaretu? Přeci víme: i přízvisko Ježíše je nazaretský. Tak obyčejně, tak prostě se zjevuje Ježíš, že by s lidmi chtěl Bůh komunikovat tímto způsobem? Přeci Bůh nemůže být tak prostý, tak obyčejný! Bůh přeci musí prokázat svou moc, svou sílu, nějakým neobyčejným způsobem.

Co je na tak obyčejném životě a pohoršlivé smrti tak mimořádného? Co mimořádného je na milosrdenství a odpuštění? Možná, kdyby Ježíšův život byl více opředen záhadami, kdyby usedal s mocnými tohoto světa u jednoho stolu, kdyby chválil ty silné a sebejisté, možná že by tito jeruzalémští uvěřili.

I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A všakť jsem nepřišel sám od sebe, ale jestiť pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte. Ježíš je v chrámě a volá. Volá, prokřikuje, aby nebylo pochyb, kým Ježíš je. Není náhodou, že volá v chrámu. Ano, i my víme, odkud Ježíš je. I my jsme slyšeli svědectví učedníků. I my víme – dalo by se říci známe – Ježíše podle svědectví mnohých. I k nám zalétlo volání z chrámu.

Ježíš Kristus a zároveň Bůh, jehož jméno zde není vysloveno. Jméno, které nesmí být vysloveno. Bůh pravdivý, stálý, spolehlivý a Ježíš Kristus, který naplnil a dovršil Boží vůli. Nemůžeme vniknout do podstaty Ježíše Krista, a přitom odmítnout Boha Tóry. Boha, který se zjevuje ve svých záchranných skutcích pro Izrael.

Ale já znám jej, nebo od něho jsem, on mne poslal. Ano, na Ježíši se zjevila vůle Boha, který chce záchranu člověka. Tato záchrana však vede přes kříž, oddanost a poslušnost úkolu, který byl Ježíšovi svěřen.

Tehdy se ho chtěli zmocnit; ale nikdo na něj nevztáhl ruku, neboť ještě nepřišla jeho hodina. Zmocnit se Ježíše; ale jak to udělat, když na něj nevztáhneme ruku? Dozrává hodina, kdy zmocnit se Ježíše znamená vztáhnout na Ježíše ruku. Dozrává hodina, kdy vztáhnout ruku na Ježíše znamená jeho smrt. Dozrává hodina, kdy Ježíšova smrt bude důsledkem naší snahy zmocnit se samotného Boha.

Ale mnozí ze zástupů v něj uvěřili a říkali: „Až přijde Mesiáš, bude snad činit více znamení než on?“ Židé, zástupy, někteří jeruzalémští, lidé a opět všudypřítomné zástupy. Jako světélka na cestě víry zástupům svítí Ježíšova znamení, díky nimž zástupy uvěří. Uvěří zástupy, až přijde Ježíšova hodina? Hodina kříže?

Pane, prosíme Tě, aby nás tvá znamení dovedla jako světélka k hodině kříže. Pane, dej, abychom uvěřili, že ty jsi Mesiáš.

Amen.

Píseň: 267

Poslání:

Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 672